A

Mrs Thitapha Charoenchuea lwn Pendakwa Raya

B MAHKAMAH PERSEKUTUAN (PUTRAJAYA) — RAYUAN JENAYAH NO 05–13–01 TAHUN 2015(K)
ARIFIN ZAKARIA KETUA HAKIM NEGARA, RAUS SHARIF PMR, HASAN LAH, ZAINUN ALI DAN ABU SAMAH NORDIN HHMP
4 OKTOBER 2016

C

Prosedur Jenayah — Rayuan — Rayuan terhadap sabitan dan hukuman — Tertuduh disabitkan atas kesalahan mengedar dadah dan dijatuhkan hukuman mati — s 39B(1)(a) — Hakim bicara menulis penghakiman berganda — Sama ada keadilan terjejas — Sama ada satu salah aturan — Sama ada hakim bicara tersilap arah dalam menangani andaian statutori di peringkat kes pendakwaan — Sama ada hakim bicara gagal menimbang dengan secukupnya pembelaan tertuduh

D

Ini adalah rayuan perayu ('OKT') terhadap keputusan Mahkamah Rayuan yang menolak rayuan perayu terhadap sabitan dan hukuman yang dijatuhkan terhadapnya oleh Mahkamah Tinggi. Perayu dituduh di bawah s 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('ADB') atas pertuduhan mengedar 18,383.4g kanabis. Di akhir kes pendakwaan di Mahkamah Tinggi, hakim memutuskan bahawa pihak pendakwa telah berjaya membuktikan OKT mempunyai milikan fizikal dan kawalan dadah tersebut. Hakim bicara memutuskan bahawa pihak pendakwaan telah berjaya membuktikan kes prima facie terhadap OKT dan OKT telah dipanggil untuk membela diri di atas pertuduhan yang dikemukakan. Pembelaan perayu berupa penafian pengetahuan namun hakim bicara mendapatinya sebagai satu fikir kemudian ('afterthought') dan mensabitkannya atas kesalahan seterusnya menjatuhkan hukuman mati. Mahkamah Rayuan bersetuju dengan dapatan fakta dan undang-undang yang diputuskan oleh Hakim Mahkamah Tinggi. Oleh itu, timbul rayuan ini. Antara isu-isu yang timbul adalah hakim bicara tersilap arah dalam menangani andaian statutori di peringkat kes pendakwaan; hakim bicara gagal menimbang dengan secukupnya pembelaan OKT; dan berkaitan dengan bilangan penghakiman yang dikeluarkan oleh hakim bicara di dalam kes ini. Terdapat tiga penghakiman yang telah disediakan dan ditandatangani hakim bicara iaitu di akhir kes pendakwaan bertarikh 22 Oktober 2013; di akhir perbicaraan selepas pembelaan oleh OKT bertarikh 25 November 2013; dan alasan penghakiman yang disediakan selepas notis rayuan difailkan bertarikh 20 Januari 2014.

E F G H I

Diputuskan, mendapati OKT bersalah dan disabitkan di bawah s 6 Akta Dadah Berbahaya 1952:

(1) Penghakiman-penghakiman tersebut tidak boleh disangkal kerana masing-masing adalah teratur. Satu penghakiman di peringkat kes pendakwaan dan satu lagi di akhir kes pembelaan. Walaupun terdapat sedikit pertindihan tetapi pada keseluruhannya adalah teratur. Kedua-dua penghakiman walaupun ringkas, jika digabungkan bolehlah menjadi satu penghakiman yang lengkap kerana ia menganalisa fakta kes dan inti pati pertuduhan dan seterusnya mengandungi keputusan hakim bicara berserta dengan alasan-alasan bagi menyokong keputusannya. Tidak dinyatakan di mana-mana bahagian penghakiman tersebut yang ianya adalah merupakan satu 'deraf keputusan' (lihat perenggan 36).

(2) Tidak salah dalam sesuatu perbicaraan yang memakan masa yang panjang dan terdapat banyak persoalan undang-undang bagi hakim bicara untuk memberi alasan-alasan secara ringkas mengenai keputusannya namun ini tidak boleh diterima pakai secara am pada semua kes, tetapi terpakai 'on a case to case basis' (lihat perenggan 37).

(3) Penghakiman bertarikh 22 Oktober 2013 dan 25 November 2013, ianya jelas sekali merupakan penghakiman yang lengkap dan tidak boleh disifatkan sebagai alasan ringkas sahaja. Kedua-dua penghakiman tersebut mengandungi dapatan-dapatan fakta yang dibuat oleh hakim bicara dan diikuti dengan keputusannya di akhir kes pendakwaan dan pembelaan. Di dalam alasannya bertarikh 22 Oktober 2013, hakim bicara membuat keputusan terdapatnya kes prima facie berdasarkan kepada dapatan bahawa pihak pendakwa telah berjaya membuktikan OKT mempunyai pemilikan terhadap dadah berbahaya tersebut secara fizikal. Berikutan dari itu, beliau telah memakai anggapan di bawah s 37(da) ADB bagi membuktikan pengedaran dadah oleh OKT (lihat perenggan 44).

(4) Penghakiman bertarikh 25 November 2013 pula adalah mengenai pembelaan OKT di mana hakim bicara telah dengan terperinci memberikan sebab-sebab kenapa pembelaan OKT gagal menimbulkan apa-apa keraguan munasabah terhadap kes pendakwaan. hakim bicara telah tidak membuat apa-apa keputusan tentang anggapan di bawah s 37(da) ADB sama ada OKT berjaya atau tidak di atas imbangan kebarangkalian, untuk menyangkal anggapan pengedaran dadah di bawah s 37(da) ADB (lihat perenggan 44).

(5) Penghakiman bertarikh 20 Januari 2014 yang disediakan selepas notis rayuan difailkan merupakan satu penghakiman tambahan kepada penghakiman-penghakiman bertarikh 22 Oktober 2013 dan 25 November 2013. Penghakiman berganda yang wujud dalam kes ini tidak memberi kesan kepada kegagalan keadilan dan menyebabkan prosiding rayuan ini terbatal. Sebaliknya ianya adalah merupakan satu salah aturan semata-mata. Rayuan OKT masih boleh didengar dan pertimbangan oleh mahkamah dengan bergantung kepada

penghakiman-penghakiman bertarikh 22 Oktober 2013 dan 25 November 2013 (lihat perenggan 45–46).

(6) Hakim bicara tidak menyatakan sama ada OKT mempunyai pengetahuan terhadap dadah di dalam milikannya. Dalam penghakiman tersebut hakim bicara hanya mendapati OKT mempunyai milikan fizikal terhadap dadah tersebut. Dapatan berhubung dengan pengetahuan OKT tentang kewujudan dadah dalam milikannya merupakan salah satu elemen utama yang perlu diputuskan bagi membolehkan sandaran terhadap andaian pengedaran dadah di bawah s 37(da) ADB dibuat. Tanpa dapatan sedemikian oleh hakim bicara, mahkamah memutuskan bahawa andaian statutori di bawah s 37(da) ADB yang dipakai oleh hakim bicara terhadap OKT adalah cacat. Kesannya, pihak pendakwaan gagal membuktikan kes prima facie bagi kesalahan di bawah s 39(B)(1)(a) ADB (lihat perenggan 48).

(7) Pihak pendakwaan berjaya membuktikan tanpa keraguan yang munasabah bahawa pada masa dan tempat seperti di dalam pertuduhan, OKT memiliki dadah seperti dituduh. Dengan hal yang demikian, OKT didapati bersalah dan di sabitkan di bawah s 6 ADB. Memandangkan berat dadah yang terlibat di dalam kes ini melebihi 50g, OKT boleh dihukum di bawah s 39A(2)(f) ADB (lihat perenggan 52).

[English summary

This was the appellants' appeal ('the accused') against the decision of the Court of Appeal in dismissing the appellant's appeal against his conviction and sentence by the High Court. The appellant was charged under s 39B(1)(a) of the Dangerous Drugs Act 1952 ('the DDA') on a charge of trafficking in 18,383.4g of cannabis. At the end of the prosecution case in the High Court, the judge ruled that the prosecution had succeeded in proving that the accused had physical possession and control of the drugs. The trial judge ruled that the prosecution had succeeded in proving a prima facie case against the accused and the latter was called to enter his defence on the charges filed. The appellant's defence was mere denial of knowledge but the trial judge found it was an afterthought and subsequently convicted him of the said offence and sentenced him to death. The Court of Appeal agreed with the findings of facts and law by the High Court judge. Hence, the present appeal. Among the issues raised was the trial judge erred in dealing with the statutory assumptions in the prosecution's case; the trial judge failed to adequately consider the defence of the accused; and in relation to the number of judgments penned by the trial judge in this case. There were three judgments prepared and signed by the trial judge at the end of the prosecution case dated 22 October 2013; at the end of the trial subsequent to the defence by the accused dated 25 November 2013; and after the notice of appeal was filed dated 20 January 2014.

Held, finding the accused guilty and convicting him under s 6 of the Dangerous Drugs Act 1952:

(1) The judgments could not be refuted because they were all in order. One was at the end of the prosecution's case while the other was at the end of the defence case. Although there might be redundancy, as whole, it was organised. The judgments albeit brief, if combined, formed a complete judgment as it analyses the facts of the case and contained the essence of the charge and the trial judge's decision along with reasons to support his decision. It was not stated in any part of the judgment that it was a 'draft decision' (see para 36).

(2) It was not wrong for a trial that took a long time and where there were many questions of law for the trial judge to give reasons briefly about his decision but this could not be generally accepted in all cases, but applies on a case to case basis (see para 37).

(3) The judgments dated 22 October 2013 and 25 November 2013 were clearly complete judgments and should not be deemed as simple grounds. These judgments contained findings of fact made by the trial judge followed by a final decision on the case of the prosecution and the defence. In the judgment dated 22 October 2013, the trial judge decided that there was a prima facie case based on the finding that the prosecution had succeeded in proving that the accused had physical ownership of the dangerous drugs. Consequently, the trial judge applied presumption under s 37(d) of the DDA to prove drug trafficking by the accused (see para 44).

(4) The judgment dated 25 November 2013 was on the defence of the accused at which the trial judge had to give detailed reasons on why his defence failed to raise reasonable doubts against the prosecution's case. The trial judge had not made any decision on the presumption under s 37(d) of the DDA as to whether the accused was successful or failed, on a balance of probabilities, to rebut the presumption of trafficking under s 37(d) of the DDA (see para 44).

(5) The judgment dated 20 January 2014 which was written after the notice of appeal was filed was an additional judgment to the judgments dated 22 October 2013 and 25 November 2013. The double judgment that existed in this case did not affect the fairness and did not render the proceedings of this appeal void. Rather, it was a mere irregularity. The accused's appeal could still be heard and considered by the court by relying on the judgments dated 22 October 2013 and 25 November 2013 (see paras 45–46).

(6) The judge did not state whether the accused had knowledge of the drugs in his possession. In his judgment, the trial judge only found the accused had physical possession of the drugs. The findings in relation to the

knowledge of the existence of the drugs in his possession were some of the key elements that needed to be resolved so that reliance could be placed on the presumption drug trafficking under s 37(d) of the DDA. Without such findings by the trial judge, the statutory presumption under s 37(d) of the DDA applied by the trial judge on the accused was flawed. Consequently, the prosecution failed to prove a prima facie case for an offence under s 39(B)(1)(a) of the DDA (see para 48).

(7) The prosecution had successfully proved beyond reasonable doubt that at the time and place as per the charge, the accused was in possession of the drugs. Therefore, the accused was found guilty and convicted under s 6 of the DDA. Based on the weight of the drugs involved in this case, which was more than 50g, the accused could be punished under s 39A(2)(f) of the DDA (see para 52).]

Nota-nota

Untuk kes-kes mengenai rayuan terhadap sabitan dan hukuman, lihat 5(1) *Mallal's Digest* (5th Ed, 2015) perenggan 301–419.

Kes-kes yang dirujuk

Ankur Nath Ganguli v PP [1956] 1 MLJ 206b, MR (dirujuk)
Chan Pean Leon v PP [1956] 1 MLJ 237 (dirujuk)
Goh Lai Wak v PP [1994] 1 SLR 748, MR (dirujuk)
Habee Bur Rahman v PP [1971] 2 MLJ 194 (dirujuk)
Lim Guan Eng v PP [1998] 3 MLJ 14; [1998] 3 CLJ 769, MR (dirujuk)
Loh Ah Thit v PP [1992] 2 CLJ 1223 (dirujuk)
Loh Kwang Seang v PP [1960] 1 MLJ 271, MT (dirujuk)
Lorraine Phylis Cohen & Anor v PP [1989] 2 MLJ 288, MA (dirujuk)
Nathan v PP [1972] 2 MLJ 101 (dirujuk)
Ong Keng Tat v PP [2015] 1 CLJ 506, MR (dirujuk)
PP v Hanif Basree bin Abdul Rahman [2007] 2 MLJ 320, MR (dirujuk)
Yusof bin Omar v Pendakwa Raya [2001] 2 MLJ 209; [2001] 3 CLJ 122, MR (dirujuk)

Undang-undang yang dirujuk

Akta Dadah Berbahaya 1952 ss 6, 37(da), 39A(2)(f), 39B(1), (1)(a)
Akta Mahkamah Kehakiman 1964 s 52, 52(1)
Kanun Tatacara Jenayah ss 180, 307(3), Bab XX

Rayuan daripada: Rayuan Jenayah No K-05–296–08 Tahun 2012 (Mahkamah Rayuan, Putrajaya)

Mak Kah Kheong (TL Chen & Co) bagi pihak perayu.
Kwan Li Sa (Timbalan Pendakwa Raya, Jabatan Peguam Negara) bagi pihak responden.

Arifin Zakaria Ketua Hakim Negara (menyampaikan penghakiman mahkamah):

PENGENALAN

[1] Ini adalah rayuan daripada perayu, Puan Thitapha Charoenchuea terhadap keputusan Mahkamah Rayuan yang diputuskan pada 20 Januari 2015 di mana mahkamah telah menolak rayuan perayu terhadap sabitan dan hukuman yang telah dijatuhkan terhadap perayu oleh Mahkamah Tinggi Alor Setar, Kedah pada 25 November 2013.

[2] Perayu telah dituduh di bawah s 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('ADB') atas pertuduhan berikut:

> Bahawa kamu pada 14hb Februari 2012 jam lebih kurang 9.45 malam, di Perhentian Bas Ekspress, Jalan Kuala Ketil, Pekan Lama Sungai Petani, di dalam Daerah Kuala Muda di dalam Negeri Kedah Darul Aman, telah didapati mengedar dadah berbahaya iaitu cannabis sejumlah berat 18383.4 gram. Oleh itu kamu telah melakukan suatu kesalahan di bawah seksyen 39B(1)(a) Akta Dadah Bebahaya 1952 yang boleh dihukum di bawah seksyen 39B(2) Akta yang sama.

[3] Perayu dalam kes ini akan dirujuk sebagai orang kena tuduh ('OKT') dan responden dirujuk sebagai pihak pendakwa, sebagai mana yang digunakan di peringkat mahkamah perbicaraan.

FAKTA KES PENDAKWAAN

[4] Fakta kes pihak pendakwa bolehlah diringkaskan seperti berikut: SP5 (ASP Abdul Razak bin Osman) yang bertugas di bahagian Siasatan Jenayah Narkotik, Ibu Pejabat Polis Daerah (IPD) Kuala Muda, Kedah telah menerima maklumat berkaitan satu transaksi dadah berbahaya jenis ganja yang akan berlaku pada malam 14 Februari 2012 di Stesen Bas Ekspres Lama, Sungai Petani Kedah.

[5] SP5 telah membuat intipan bersama pasukan beliau di stesen bas tersebut. Apabila SP5 nampak orang yang disyaki berada dalam sebuah bas yang berhenti di situ, SP5 terus menghampiri pemandu bas tersebut, Parmasivam a/l Kaveri ('SP3'). Dengan menggunakan alasan 'ada pertukaran bas bagi penumpang yang hendak ke Kuala Lumpur', SP3, atas arahan SP5, telah meminta semua penumpang bas berkenaan turun dari bas itu dengan membawa bagasi masing-masing.

[6] OKT telah dilihat mengambil dua buah beg dari tempat simpanan bagasi. Beg-beg tersebut ditandakan sebagai P32 (sebuah beg bimbit berwarna merah hitam) dan P33 (sebuah beg galas berwarna hitam). OKT kemudiannya

ditahan semasa sedang berjalan ke arah kaunter tiket Bas Mutiara. Pada masa itu, OKT kelihatan sedang menggalas P33 di belakangnya manakala tangan kanannya membimbit P32 dan tangan kirinya pula membimbit beg tangan ('P34').

[7] SP5 mendapati P32 dan P33 berkunci dengan manga (padlock). SP5 telah meminta OKT membuka P32 dan P33. SP5 melihat OKT mengambil anak kunci dari dalam P34. Setelah dibuka kedua-dua beg tersebut, SP5 menemui 12 ketulan mampat yang disyaki ganja di dalam P32 dan lapan ketulan mampat yang juga disyaki ganja dalam P33.

[8] OKT kemudiannya telah ditangkap, dan kesemua barang telah dirampas.

[9] Kesemua 20 ketulan mampat yang didapati dalam P32 dan P33 yang disyaki ganja jenis *cannabis* telah dihantar kepada Jabatan Kimia Malaysia untuk tujuan analisa. Analisis telah dijalankan oleh Puan Faezmanziana ('SP2'), seorang ahli kimia daripada Jabatan Kimia Malaysia. SP2 dalam keterangannya telah mengesahkan bahawa kesemua 20 ketulan mampat tersebut adalah dadah berbahaya jenis *cannabis* dengan berat bersih 18,383.4g.

DAPATAN HAKIM BICARA DI AKHIR KES PENDAKWAAN

[10] Di akhir kes pendakwaan, hakim bicara telah memutuskan bahawa pihak pendakwa telah berjaya membuktikan OKT mempunyai milikan fizikal terhadap dadah berbahaya tersebut. Hakim bicara turut memutuskan bahawa rantaian keterangan berkaitan dadah berbahaya tersebut adalah lengkap dan tidak terputus.

[11] Hakim bicara turut menilai keterangan saksi-saksi yang menunjukkan OKT meletakkan P32 dan P33 di tempat bagasi bas dan menggunci kedua-duanya menggunakan 'padlock' yang dibelinya sendiri. OKT kemudiannya mengambil dan membawa keluar P32 dan P33 dari tempat bagasi. OKT turut dilihat berjalan menuju ke kaunter tiket sambil membawa P32 dan P33. Penilaian turut di buat terhadap keterangan saksi-saksi yang menunjukkan bahawa OKT telah menggunakan kunci yang di ambil dari P34 untuk membuka 'padlock' yang dikuncikan kepada P32 dan P33. Berdasarkan keterangan di atas, hakim bicara memutuskan bahawa OKT mempunyai kawalan dan jagaan ke atas kedua-dua beg dan juga 20 ketulan mampat tersebut.

[12] Seterusnya, hakim bicara turut memutuskan bahawa berdasarkan berat dadah yang dimiliki, anggapan di bawah peruntukan s 37(da) ADB boleh

digunakan bagi membuktikan OKT melakukan perbuatan mengedar dadah berbahaya dalam milikannya. A

[13] Berdasarkan keadaan kes, hakim bicara telah memutuskan bahawa pihak pendakwa telah berjaya membuktikan kes prima facie terhadap OKT. OKT telah dipanggil untuk membela diri di atas pertuduhan yang dikemukakan. B

PEMBELAAN

[14] OKT telah memilih untuk memberi keterangan secara bersumpah. Dalam keterangannya menyatakan bahawa beliau datang dari Bangkok tanpa membawa P32 dan P33. Apabila tiba di Danok, Thailand, OKT telah menghubungi kawannya yang bernama Ali. Ali menyuruh OKT menaiki motosikal tambang ke Stesen Bas Changloon, Kedah. Sesampainya di Stesen Bas Changloon, dia telah menghubungi Ali dan beliau dimaklumkan bahawa rakan Ali akan membekalkannya tiket bas untuk ke Kuala Lumpur. Rakan Ali telah menyerahkan tiket bas tersebut dan memaklumkan kepada OKT bahawa terdapat dua buah beg yang telah diletakkan di tempat bagasi bas. C D

[15] OKT turut menyatakan bahawa semasa turun daripada bas di Sungai Petani Kedah, SP3 telah memberitahu OKT bahawa Ali telah mengirim dua buah beg. OKT telah ditahan oleh pasukan polis semasa mengambil beg tersebut. Kedua-dua buah beg tersebut berkunci. E

[16] OKT selanjutnya menyatakan bahawa polis telah meminta kunci dari OKT tetapi OKT mengatakan dia tidak tahu di mana kunci kedua-dua beg tersebut. Polis kemudiannya telah memeriksa salah satu beg tersebut dan telah mengambil anak kunci dari bahagian hadapan beg yang berzip. Anak kunci itu telah digunakan untuk membuka kunci kedua-dua beg tersebut. Ringkasnya, OKT menyatakan bahawa beliau tidak tahu apakah isi kandungan beg-beg P32 dan P33. F G

KEPUTUSAN DI AKHIR KES

[17] Hakim bicara telah mempertimbangkan keterangan pembelaan OKT dan mendapati bahawa pembelaan yang dikemukakan oleh OKT adalah satu pembelaan fikir kemudian (*afterthought*) yang tidak boleh dipercayai dan diterima oleh mahkamah atas alasan-alasan seperti berikut: H

(a) keterangan OKT yang menyatakan bahawa kedua-dua beg telah dibuka menggunakan kunci yang diambil oleh polis dari bahagian berzip salah satu beg tersebut tidak dapat menimbulkan keraguan yang munasabah ke atas keterangan SP4, SP5 dan SP6 yang menyatakan bahawa anak kunci tersebut dikeluarkan sendiri oleh OKT dari P34; I

(b) wujudnya percanggahan di dalam keterangan OKT berkaitan kewujudan kedua-dua beg yang mengandungi dadah tersebut. Pada satu tahap OKT menyatakan bahawa semasa menunggu ketibaan bas di Stesen Bas Changloon, kawan Ali telah menyerahkan beg kepada OKT. Dalam keterangan yang lain pula, OKT mendakwa bahawa bas telah sedia ada semasa OKT sampai dan kawan Ali yang meletakkan beg tersebut di bahagian bagasi bas. Percanggahan ini menyebabkan hakim bicara meragui keterangan pembelaannya;

(c) keterangan bahawa kawan Ali telah menyerahkan beg kepada pemandu bas adalah satu keterangan pembelaan yang difikirkan kemudian; dan

(d) keterangan OKT bahawa SP3 telah mengeluarkan P32 dan P33 semasa di Stesen Bas Ekspress Sungai Petani gagal menimbulkan sebarang keraguan munasabah terhadap keterangan saksi pendakwa bahawa OKT yang mengeluarkan sendiri kedua-dua beg tersebut.

[18] Berdasarkan alasan-alasan di atas, hakim bicara memutuskan bahawa OKT telah gagal menimbulkan keraguan yang munasabah terhadap kes pendakwaan. OKT juga gagal di atas imbangan kebarangkalian menyangkal anggapan di bawah s 37(da) ABD. OKT kemudiannya telah disabitkan dengan kesalahan di bawah s 39B(1)(a) ADB dan dihukum gantung sampai mati di bawah s 39B(2) Akta yang sama.

KEPUTUSAN MAHKAMAH RAYUAN

[19] Peguam OKT telah membangkitkan dua isu dalam rayuan di peringkat Mahkamah Rayuan iaitu:

(a) pendakwaan gagal membuktikan *mens rea possession* di mana OKT tidak mempunyai pengetahuan mengenai dadah yang didapati di dalam beg P32 dan P33; dan

(b) hakim bicara gagal membuat *affirmative finding* sama ada andaian undang-undang di bawah s 37(da) ADB telah disangkal *(rebut)* atas imbangan kebarangkalian.

[20] Mahkamah Rayuan bersetuju dengan dapatan fakta dan undang-undang yang diputuskan oleh hakim bicara. Mahkamah Rayuan turut mengesahkan bahawa dapatan fakta hakim bicara berdasarkan keterangan SP3 terhadap kelakuan *(conduct)* OKT yang membeli *padlock* dan mengunci begnya adalah satu keterangan yang kukuh yang menunjukkan OKT mempunyai pengetahuan terhadap 20 ketulan dadah jenis *cannabis* dalam P32 dan P33.

[21] Mahkamah Rayuan turut menolak hujahan peguam OKT bahawa

hakim bicara telah gagal membuat *affirmative finding* terhadap sama ada andaian di bawah s 37(da) ADB telah disangkal di atas imbangan kebarangkalian. Berdasarkan pembelaan OKT, tidak ada apa-apa keterangan yang boleh menyangkal andaian pengedaran dadah tersebut. Mahkamah Rayuan berpendapat, sekiranya wujud *non-direction* di dalam isu ini, ia bukanlah *misdirection* yang serius.

[22] Mahkamah Rayuan turut memutuskan bahawa Ali, jika pun wujud, tidak akan memberi apa-apa *plausible explanation* untuk menyangkal andaian undang-undang di bawah s 37(da) ADB mengenai 'pengedaran'.

[23] Atas sebab itu, Mahkamah Rayuan bersetuju dengan dapatan hakim bicara bahawa pembelaan OKT merupakan pembelaan fikir semula. Mahkamah turut memutuskan bahawa hakim bicara adalah betul apabila memutuskan bahawa pembelaan OKT tidak menimbulkan sebarang keraguan yang munasabah serta gagal menyangkal andaian di bawah s 37(da) ADB di atas imbangan kebarangkalian.

RAYUAN DI MAHKAMAH PERSEKUTUAN

[24] Pihak-pihak telah menfailkan hujahan bertulis dan berhujah secara lisan di hadapan mahkamah ini pada 12 Oktober 2015. Peguam OKT telah membangkitkan tiga isu utama seperti berikut:

(a) hakim bicara telah tersilap arah dalam menangani andaian statutori di peringkat kes pendakwaan;

(b) hakim bicara telah gagal untuk menimbang dengan secukupnya pembelaan OKT; dan

(c) pihak pendakwa telah gagal untuk memastikan kehadiran Mohd Fakri yang ditawarkan kepada pihak pembelaan.

[25] Setelah mendengar rayuan ini kami berpendapat isu yang kritikal di dalam kes ini ialah berkaitan dengan bilangan penghakiman yang dikeluarkan oleh hakim bicara di dalam kes ini. Tidak dipertikaikan di sini terdapat tiga penghakiman yang telah disediakan dan ditandatangani hakim bicara dan menjadi sebahagian dari rekod mahkamah iaitu:

(a) di akhir kes pendakwaan, bertarikh 22 Oktober 2013;

(b) di akhir perbicaraan selepas pembelaan oleh OKT, bertarikh 25 November 2013; dan

(c) alasan penghakiman yang disediakan selepas notis rayuan difailkan, bertarikh 20 Januari 2014.

[26] Peguam OKT menghujahkan bahawa alasan penghakiman bertarikh 20 Januari 2014 merupakan penambahbaikan terhadap keputusan bertarikh 22 Oktober 2013 dan 25 November 2013. Dalam keputusan bertarikh 22 Oktober 2013, hakim bicara hanya membuat dapatan terhadap pemilikan fizikal dadah dan telah menyandarkan dapatan tersebut dalam mengguna andaian pengedaran dadah di bawah s 37(da) ADB bagi memutuskan bahawa pihak pendakwa telah berjaya membuktikan kes prima facie bagi kesalahan di bawah s 39B(1) ADB. Dalam keputusannya, hakim bicara tidak membuat sebarang dapatan terhadap pemilikan *mens rea*. Dapatan terhadap pemilikan *mens rea* hanya di buat di dalam alasan penghakiman bertarikh 20 Januari 2014.

[27] Peguam OKT seterusnya menghujahkan setelah mengeluarkan penghakiman bertarikh 22 Oktober 2013 dan penghakiman bertarikh 25 November 2013, mahkamah tidak boleh menambahnya dengan penghakiman ketiga bertarikh 20 Januari 2014. Beliau menghujahkan bahawa perbuatan tersebut tergolong kepada satu penambah baikan kepada penghakiman yang terdahulu dan ini adalah bercanggah dengan s 52 Akta Mahkamah Kehakiman 1964 ('AMK').

[28] Perbicaraan jenayah di Mahkamah Tinggi adalah tertakluk kepada Bab XX Kanun Acara Jenayah ('KAJ'). Di akhir kes pendakwa apa yang mahkamah perlu putuskan ialah sama ada pihak pendakwa berjaya membuktikan satu kes prima facie terhadap OKT atau tidak. Sekiranya pihak pendakwa berjaya membuktikan satu kes prima facie maka OKT hendaklah dipanggil untuk membela diri, dan jika mendapati pihak pendakwa gagal berbuat demikian, OKT hendaklah dilepas dan dibebaskan. Ini diperuntukkan di dalam s 180 KAJ. Jadi, dari segi prosedurnya, tidak perlu bagi hakim bicara untuk menyediakan alasan penghakiman di peringkat ini. Tetapi, kami berpendapat adalah satu amalan yang baik jika hakim bicara menyediakan alasan penghakiman yang lengkap di peringkat ini kerana pada masa tersebut keterangan-keterangan yang dikemukakan masih lagi segar di dalam ingatannya. Sekiranya OKT dipanggil untuk membela diri penghakiman selanjutnya bolehlah dibuat sebaik sahaja OKT memberi keterangan dan setelah penghujahan pihak-pihak didengar. Itulah yang dibuat di dalam kes ini melalui penghakiman bertarikh 22 Oktober 2013 dan 25 November 2013. Tetapi di dalam kes ini ia tidak berakhir di situ, kerana selepas notis rayuan di failkan, hakim bicara telah menyediakan satu lagi alasan penghakiman bertarikh 20 Januari 2014 setebal 19 muka surat.

[29] Adalah menjadi hujahan peguam OKT bahawa penghakiman bertarikh 20 Januari 2014 tidak sepatutnya diterima oleh mahkamah. Beliau menghujahkan, ia adalah di luar aturan bagi hakim bicara untuk menyediakan satu penghakiman tambahan setelah satu penghakiman disediakan sebelum

itu. Beliau bersandarkan kepada s 52(1) AMK dan beberapa autoriti yang akan kami bincangkan kemudian.

[30] Pihak pendakwa menghujahkan bahawa di dalam keadaan kes ini adalah tidak salah jika hakim bicara menyediakan penghakiman bertarikh 20 Januari 2014 kerana penghakiman yang terdahulu adalah merupakan alasan ringkas sahaja yang dibuat oleh hakim bicara dan bukannya alasan penuh.

[31] Pada pendapat kami setiap kes bergantung kepada apa yang telah dicatatkan oleh hakim bicara yang berkenaan. Jadi, adalah perlu untuk melihat apa yang sebenarnya berlaku di dalam kes ini. Persoalannya adakah penghakiman bertarikh 22 Oktober 2013 dan 25 November 2013 merupakan satu keputusan yang ringkas seperti yang dimaksudkan di dalam kes *Yusof bin Omar v Pendakwa Raya* [2001] 2 MLJ 209; [2001] 3 CLJ 122.

[32] Di dalam kes *Lim Guan Eng v Public Prosecutor* [1998] 3 MLJ 14; [1998] 3 CLJ 769, isu yang sama dibangkitkan. Gopal Sri Ram JCA memutuskan di antara lainnya:

> ... We are equally satisfied from a careful scrutiny of the record of appeal that nothing really turns upon the note made by the learned judge on 28 April 1997 which refers to a 'draf keputusan' (literally meaning 'draft decision'). What he was obviously referring to were the points he jotted down when delivering his oral reasons for finding the appellant guilty. These do not, in our opinion, amount to a judgment in the sense in which it is used by the Courts of Judicature Act 1964, the Criminal Procedure Code and the Rules of the Court of Appeal 1994 which primarily govern adjectival criminal law. The judgment of the trial judge in this case was, without doubt, the full written reasons he furnished to the parties after notices of appeal had been lodged and which was erroneously dated 28 February.

[33] Begitu juga di dalam kes *Ong Keng Tat v Public Prosecutor* [2015] 1 CLJ 506, Mahkamah Rayuan memutuskan bahawa penghakiman pertama yang disediakan oleh hakim bicara adalah tergolong kepada satu penghakiman ringkas sahaja dan tidak tergolong kepada satu alasan penghakiman seperti yang diperuntukkan di dalam s 307(3) KAJ kerana pesuruhjaya kehakiman di dalam kes tersebut menyatakan dengan jelas bahawa penghakiman pertama itu:

> ... adalah keputusan ringkas saya di akhir kes pendakwaan.

[34] Di dalam kes kita ini, hakim bicara di dalam keputusan bertarikh 22 Oktober 2013 telah menyatakan fakta kes secara ringkas dan memberi alasan-alasan kenapa dia memutuskan bahawa terdapat kes prima facie terhadap OKT. Alasan yang ditulis mungkin ringkas cuma sepanjang lebih kurang dua muka surat. Tetapi, pada pandangan kami ianya lengkap. Di

dalamnya hakim bicara telah membincangkan inti pati pertuduhan yang telah dibuktikan oleh pihak pendakwa, dan memutuskan:

> Saya telah membuat pertimbangan maksimum ke atas keterangan saksi-saksi pendakwa. Dari keterangan yang dikemukakan tersebut saya dapati pihak pendakwa telah membuktikan OKT mempunyai pemilikan ke atas dadah berbahaya tersebut secara fizikal.
>
> Selanjutnya pihak pendakwa perlu membuktikan OKT melakukan pengedaran dadah tersebut. Berdasarkan berat dadah yang dijumpai, pihak pendakwa boleh bergantung kepada anggapan di bawah seksyen 37(da) Akta Dadah Berbahaya 1952 bagi membuktikan perbuatan OKT mengedar dadah berbahaya tersebut.

[35] OKT telah memberi keterangan membela diri pada 22 Oktober 2013 dan di akhir pembelaan mahkamah menangguhkan kes untuk keputusan, yang kemudiannya di sampaikan pada 25 November 2013. Pada tarikh tersebut hakim bicara telah menyampaikan keputusannya di akhir kes pembelaan. Setakat tarikh tersebut dua penghakiman telah disampaikan oleh hakim bicara.

[36] Setelah meneliti kedua-dua penghakiman tersebut, kami berpendapat kesahihan *(validity)* kedua-dua penghakiman tersebut tidak boleh di sangkal. Kedua-duanya adalah teratur. Satu penghakiman di peringkat kes pendakwaan dan satu lagi di akhir kes pembelaan. Walaupun terdapat sedikit pertindihan tetapi pada keseluruhannya ia adalah teratur. Kedua-dua penghakiman walaupun ringkas, jika digabungkan bolehlah menjadi satu penghakiman yang lengkap kerana ia menganalisa fakta kes dan inti pati pertuduhan dan seterusnya mengandungi keputusan hakim bicara berserta dengan alasan-alasan bagi menyokong keputusannya. Perlu ditegaskan, tidak dinyatakan di mana-mana bahagian penghakiman tersebut yang ianya adalah merupakan satu 'deraf keputusan' seperti yang berlaku dalam kes *Lim Guan Eng*.

[37] Merujuk kepada kes *Yusof Omar* di mana Mahkamah Rayuan memutuskan bahawa adalah tidak salah dalam sesuatu perbicaraan yang memakan masa yang panjang dan terdapat banyak persoalan undang-undang bagi hakim bicara untuk memberi alasan-alasan secara ringkas mengenai keputusannya. Kami berpendapat kenyataan tersebut tidak boleh diterima pakai secara am kepada semua kes, tetapi terpakai *on a case to case basis*. Kami berpendapat di dalam kes ini, penghakiman bertarikh 22 Oktober 2013 dan 25 November 2013 tidaklah boleh disifatkan sedemikian. Pada pendapat kami, ianya merupakan satu penghakiman yang lengkap dan sempurna.

[38] Berlatarbelakang kepada apa yang dinyatakan di atas, perlu kita meneliti bagaimana tanggungjawab untuk menyediakan alasan penghakiman timbul. Ianya diperuntukkan di dalam s 52 AMK seperti berikut:

52(1) When a notice of appeal has been filed the Judge by whom the decision was given shall, if he has not already written his judgment, record in writing the grounds of his decision, and the written judgment or grounds of decision shall form part of the record of the proceedings.

[39] Adalah jelas bahawa s 52 AMK hanya mengkehendaki satu alasan keputusan di buat sekiranya penghakiman bertulis belum disediakan. Hakim bicara tidak perlu, bahkan tidak boleh, menyediakan alasan penghakiman sekiranya penghakiman telah ditulis sebelum itu. Mahkamah Rayuan di dalam kes *Ankur Nath Ganguli v Public Prosecutor* [1956] 1 MLJ 206b telah membincangkan isu ini dan memutuskan seperti berikut:

... if reasons for convicting an accused person have not been given and recorded, a trial judge may record in writing the grounds of his decision and those grounds shall form part of the record. In this case the learned trial judge gave reasons for convicting the appellant, and his judgment was taken down by his secretary and was reduced to a written form. This not-too-happily phrased sub- section means, in our view, that if a trial judge gives no reasons which are recorded for convicting an accused person, then and then only he can on notice of appeal being given write his grounds of decision which shall form part of the record. The sub-section permits only of a written judgment or grounds of decision being included in the record, and this must be either the one or the other, not both. We, therefore, hold that what has been termed an addition to the learned trial judge's oral judgment cannot form part of the record, and we can have no regard to it. This being so, there is nothing in the learned trial judge's judgment referring to the evidence of accomplices, and in this respect his judgment is defective.

[40] Berdasarkan peruntukan di dalam s 52 AMK dan penjelasan Mahkamah Rayuan di dalam kes *Ankur Nath Ganguli* di atas, menunjukkan bahawa penghakiman bertulis dan alasan keputusan merujuk kepada perkara yang sama. Ini menjustifikasikan mengapa hanya satu sahaja penghakiman bertulis atau alasan keputusan diperlukan di bawah s 52 AMK. Dengan yang demikian, sekiranya penghakiman bertulis telah disediakan, hakim bicara tidak lagi *competent with* menyediakan satu lagi alasan penghakiman tambahan. Perkara ini telah diputuskan juga oleh Mahkamah Agong di dalam kes *Lorraine Phylis Cohen & Anor v Public Prosecutor* [1989] 2 MLJ 288, di mana mahkamah menyatakan seperti berikut:

Since there was already a written judgment, signed and delivered on 1 September 1987 no second written judgment or grounds of decision could be delivered subsequently to supplement the first judgment. We do not think it is competent for the learned judge to supplement the first judgment by delivering a second judgment or grounds of decision. This is clearly against fundamental principle as is normally understood.

[41] Isu yang sama juga pernah diputuskan oleh Mahkamah Rayuan Singapura di dalam kes *Goh Lai Wak v Public Prosecutor* [1994] 1 SLR 748.

Menurut Yong Pung How (CJ):

> A judge cannot subsequently give his grounds of decision if he has already delivered a prior judgment at the conclusion of the trial which contains his reasons for convicting the accused. This principle does not affect the operation of s 218 of the Criminal Procedure Code (Cap 68) which provides that a judgment shall be explained to the accused. There cannot be any objection to a judge providing briefly at the conclucion of a trial an outline of the issues before him and the evidence on them, and to indicate briefly, without reasons, his findings on them. In such circumstances, there should be no objection if subsequent written grounds of decision are delivered in which the evidence is fully reviewed and the judge's detailed reasons or grounds for his findings are comprehensively recorded.

[42] Seksyen 52 AMK mengkehendaki alasan penghakiman disediakan dan diserahkan kepada perayu apabila notis rayuan difailkan. Oleh yang demikian, perbuatan menulis alasan penghakiman awal yang kemudiannya disusuli dengan penyediaan alasan penghakiman di bawah s 52 AMK akan terjumlah kepada penyediaan alasan tambahan kepada penghakiman lisan yang telah diberikan sebelumnya. Ini menyebabkan berlakunya pengubahsuaian atau kajian semula terhadap penghakiman terdahulu yang dilarang di bawah s 278 KAJ yang memperuntukkan seperti berikut:

> No court other than the High Court, when it has recorded its judgment, shall alter or review the judgment.
>
> Provided that a clerical error may be rectified at any time, and that any other mistake may be rectified at any time before the Court rises for the day.

[43] Sekiranya hakim bicara dibenarkan untuk membuat penambahan kepada penghakiman asal, ini akan menyebabkan lambakan penghakiman secara berterusan tanpa penamat seperti yang dibayangkan oleh Lee Hun Hoe (HB Borneo) di dalam kes *Lorraine Phylis Cohen & Anor* yang menyatakan:

> We consider it wrong in principle to allow a judge to supplement his original written judgment by a second judgment. If we allow this what is there to prevent a third or a fourth judgment to supplement an earlier judgment.

(Sila lihat juga kes *Public Prosecutor v Hanif Basree bin Abdul Rahman* [2007] 2 MLJ 320).

[44] Di dalam kes kita ini terdapat tiga penghakiman semuanya dan setelah kami meneliti penghakiman bertarikh 22 Oktober 2013 dan 25 Oktober 2013, ianya jelas sekali merupakan penghakiman yang lengkap dan tidak boleh disifatkan sebagai alasan ringkas sahaja. Kedua-dua penghakiman tersebut mengandungi dapatan-dapatan fakta yang dibuat oleh hakim bicara dan diikuti dengan keputusannya di akhir kes pendakwaan dan pembelaan. Di dalam alasannya bertarikh 22 Oktober 2013, hakim bicara membuat

keputusan terdapatnya kes prima facie berdasarkan kepada dapatan bahawa pihak pendakwa telah berjaya membuktikan OKT 'mempunyai pemilikan terhadap dadah berbahaya tersebut secara fizikal'. Berikutan dari itu, beliau telah memakai anggapan di bawah s 37(da) ADB bagi membuktikan pengedaran dadah oleh OKT. Manakala penghakiman bertarikh 25 November 2013 pula adalah mengenai pembelaan OKT di mana hakim bicara telah dengan terperinci memberikan sebab-sebab kenapa pembelaan OKT gagal menimbulkan sebarang keraguan munasabah terhadap kes pendakwaan. Kami bersetuju dengan pihak pembelaan bahawa hakim bicara telah tidak membuat apa-apa keputusan tentang anggapan di bawah s 37(da) ADB sama ada OKT berjaya atau tidak di atas imbangan kebarangkalian, untuk menyangkal anggapan pengedaran dadah di bawah s 37(da) ADB.

[45] Di dalam keadaan kes ini, kami berpandangan, penghakiman bertarikh 20 Januari 2014 yang disediakan selepas notis rayuan difailkan merupakan satu penghakiman tambahan kepada penghakiman-penghakiman bertarikh 22 Oktober 2013 dan 25 November 2013. Dengan itu kami memutuskan telah wujud penghakiman berganda dalam kes ini, (lihat *Habee Bur Rahman v Public Prosecutor* [1971] 2 MLJ 194; *Nathan v Public Prosecutor* [1972] 2 MLJ 101; *Loh Kwang Seang v Public Prosecutor* [1960] 1 MLJ 271).

[46] Namun begitu, pada pendapat kami, penghakiman berganda yang wujud di dalam kes ini tidaklah memberi kesan kepada kegagalan keadilan (*miscarriage of justice*) dan menyebabkan prosiding rayuan ini terbatal. Sebaliknya ianya adalah merupakan satu salah aturan semata-mata. Rayuan OKT masih boleh didengar dan pertimbangan oleh mahkamah dengan bergantung kepada penghakiman-penghakiman bertarikh 22 Oktober 2013 dan 25 November 2013. Soal yang sama telah pernah diputuskan oleh mahkamah di dalam kes *Loh Kwang Seang v Public Prosecutor* [1960] 1 MLJ 271, di mana mahkamah memutuskan bahawa:

> ... the court must consider the original judgment as it stands and exclude any consideration of the part added.

(Lihat juga *Loh Ah Thit v Public Prosecutor* [1992] 2 CLJ 1223; dan *Habee Bur Rahman v Public Prosecutor* [1971] 2 MLJ 194).

[47] Hujahan-hujahan peguam OKT berkaitan rayuan terhadap sabitan dan hukuman OKT telah dibincangkan di dalam perenggan 24–29 dalam penghakiman ini. Undang-undang berkaitan pengedaran dadah juga adalah mantap, di mana hakim bicara perlu membuat dapatan terhadap pemilikan dan seterusnya mengenai pengetahuan OKT terhadap dadah itu sebelum menggunakan andaian pengedaran dadah di bawah s 37(da) ADB 1952. Thomson H di dalam kes *Chan Pean Leon v Public Prosecutor* [1956] 1 MLJ

237 menjelaskan seperti berikut:

> To establish possession for the purposes of criminal law, two separate questions are involved. The first is whether the accused party was in possession of the article in question and the second, by reason of the application of the maxim actus non facit reum nisi mens sit rea, is whether he had knowledge of the thing possessed.

[48] Bersandarkan kepada penghakiman bertarikh 22 Oktober 2013 dan 25 November 2013, kami bersetuju dengan peguam OKT bahawa hakim bicara tidak menyatakan sama ada OKT mempunyai pengetahuan terhadap dadah di dalam milikannya. Dalam penghakiman tersebut hakim bicara hanya mendapati OKT mempunyai milikan fizikal terhadap dadah tersebut. Dapatan berhubung dengan pengetahuan OKT tentang kewujudan dadah dalam milikannya merupakan salah satu elemen utama yang perlu diputuskan bagi membolehkan sandaran terhadap andaian pengedaran dadah di bawah s 37(da) ADB dibuat. Tanpa dapatan sedemikian oleh hakim bicara kami memutuskan bahawa andaian statutori di bawah s 37(da) ADB yang dipakai oleh hakim bicara terhadap OKT adalah cacat. Kesannya, pihak pendakwa gagal membuktikan kes prima facie bagi kesalahan di bawah s 39(B)(1)(a) ADB.

[49] Sehubungan dengan itu, sabitan dan hukuman yang dijatuhkan oleh Mahkamah Tinggi adalah salah. Mahkamah dengan ini membenarkan rayuan OKT terhadap hukuman dan sabitan yang dijatuhkan oleh Mahkamah Tinggi dan disahkan oleh Mahkamah Rayuan. Sabitan dan hukuman tersebut dengan ini di ketepikan.

[50] Namun begitu di dalam kes ini terdapat keterangan yang jelas yang menunjukkan bahawa semasa di tangkap OKT mempunyai kawalan dan jagaan ke atas dadah berkenaan secara fizikal seperti yang diputuskan oleh hakim bicara. Dengan hal yang demikian, pihak pendakwaan boleh bergantung kepada anggapan di bawah s 37(d) ADB yang memperuntukkan:

> (d) any person who is found to have had in his custody or under his control anything whatsoevercontaining any dangerous drug shall, until the contrary is proved, be deemed to have been in possession of such drug and shall, until the contrary is proved, be deemed to have known the nature of such drug;

[51] Beban untuk menyangkal anggapan di bawah s 37(d) ADB adalah terletak kepada OKT di atas imbangan kebarangkalian. Berdasarkan kepada keterangan yang ada di hadapan mahkamah, kami memutuskan OKT telah gagal di atas imbangan kebarangkalian untuk menyangkal anggapan tersebut.

[52] Berdasarkan alasan-alasan di atas kami memutuskan bahawa, pihak pendakwa telah berjaya membuktikan tanpa keraguan yang munasabah

bahawa pada masa dan tempat seperti di dalam pertuduhan, OKT memiliki dadah seperti dituduh. Dengan hal yang demikian, kami memutuskan bahawa OKT didapati bersalah dan di sabitkan di bawah s 6 ADB. Memandangkan berat dadah yang terlibat di dalam kes ini melebihi 50g, OKT boleh dihukum di bawah s 39A(2)(f) ADB.

[53] Sebelum kami menjatuhkan hukuman, peguam OKT bolehlah mengemukakan hujahan bagi meringankan hukuman dan pihak pendakwa mengemukakan hujahan balas.

OKT didapati bersalah dan disabitkan di bawah s 6 Akta Dadah Berbahaya 1952

Dilaporkan oleh Afiq Mohamad